Сидить гріхами він закутий,

Сидить злочинець без надій.

Давно усіми вже забутий,

Давно чекає вирок свій.

Я винен, знаю, не ховаю

Свою вину з людських очей.

Ще не багато зовсім маю

Пустих у камері ночей.

Ще скільки їх? Здається мало...

Ще залишилось мало жить.

Від думки цеї страшно стало

Тому, хто в камері сидить.

Чому? Навіщо? Як я міг?!

Чинити зло, добро вбивати.

Я думав: світ я переміг,

Але тепер пора вмирати...

Як би той час вернуть назад,

Вернуть усе, що вже минуло

Я би послухався б порад,

Яких чимало в житті було.

Як жаль, як жаль, що я не можу

Не можу все прожити знов.

Лише у спогади приходжу.

Я думав там була любов...

І не погано ніби жив.

У церкву я ходив на свято,

Туди й в неділю я ходив

І навіть жертвував багато.

Але тепер я зрозумів!

Та зрозумів я це запізно!

Не слухав з Біблії я слів!

Він прокричав в темряві слізно.

Бо не цього Ісус чекав!

Бо Він найперше шукав віру.

Якої я, на жаль, не мав,

А він знайшов диру там сіру.

Лише дирявії пустоти.

Ось все... чим серце багатіло.

Шукав я грошей і роботи,

Та все воно у мить зітліло.

І лиш широкими шляхами

Ввесь час кудись собі я йшов.

Були широкі там ще брами.

І я, і я туди зайшов!

Коли я очі вже відкрив,

То зрозумів: не та дорога!

Мамоні, людям я служив!

Забув живого свого Бога...

Здається (!?) кроки там лунають,

Ось ключ у дверях задзвенів.

Напевно, це мене шукають.

Не описати страх зі слів...

Не помилився, це - за мною:

Душа схолола і тремтить.

"Судя зустрінеться з тобою

І з Ним ти будеш говорить."

Коли слова ці пролунали,

Я зрозумів, що це - кінець.

Вони страшними мені стали!

Мене чекає, Сам Творець.

Минули довгі коридори.

Вже бачу сяйво, це є Він!

Йому співають навіть гори,

Йому всі б'ють низький поклін.

Ось книга, там ім'я шукаю,

Але його у ній нема!

Невже у пекло попадаю?!

Життя своє прожив дарма.

Іди від Мене, блудний сину!

Як ще живим колись пішов!

До тебе голос Мій ще линув,

Та в серці місця не знайшов!

Я ще направо подивився,

А там такий чудесний край!

Сльозою гіркою я вмився

Навічно, крає, прощавай...

Я це шепнув, пішов на ліво.

Лунає плач і дикий крик!

В вогні те місце все горіло.

І справа рай навіки зник...

Злочинець плаче і ридає!

Навіки муки ті він знає!

Не буде мукам тим кінця,

Не буде в Царстві у Творця.

За мить в вогні душа горіла!

Вона ридала не терпіла:

"Не можна витерпіти мук!"

Лунав трагічний звідти звук.

А в тім краю, що був він справа,

Там радість, пісня і життя,

Сіяє ясно Божа слава,

Радіє кожен, мов дитя.

Пейзажів там не описати,

Бо місця кращого нема.

Душі там хочеться, співати,

І не прийде туди зима.

Нема гріхів брудних у ньому,

Там чиста святість, там Господь!

Іди, мій друже, йди додому,

Тебе чекають там, приходь...